

ואלטר והארנבות

מילטון גולדשמית
1908

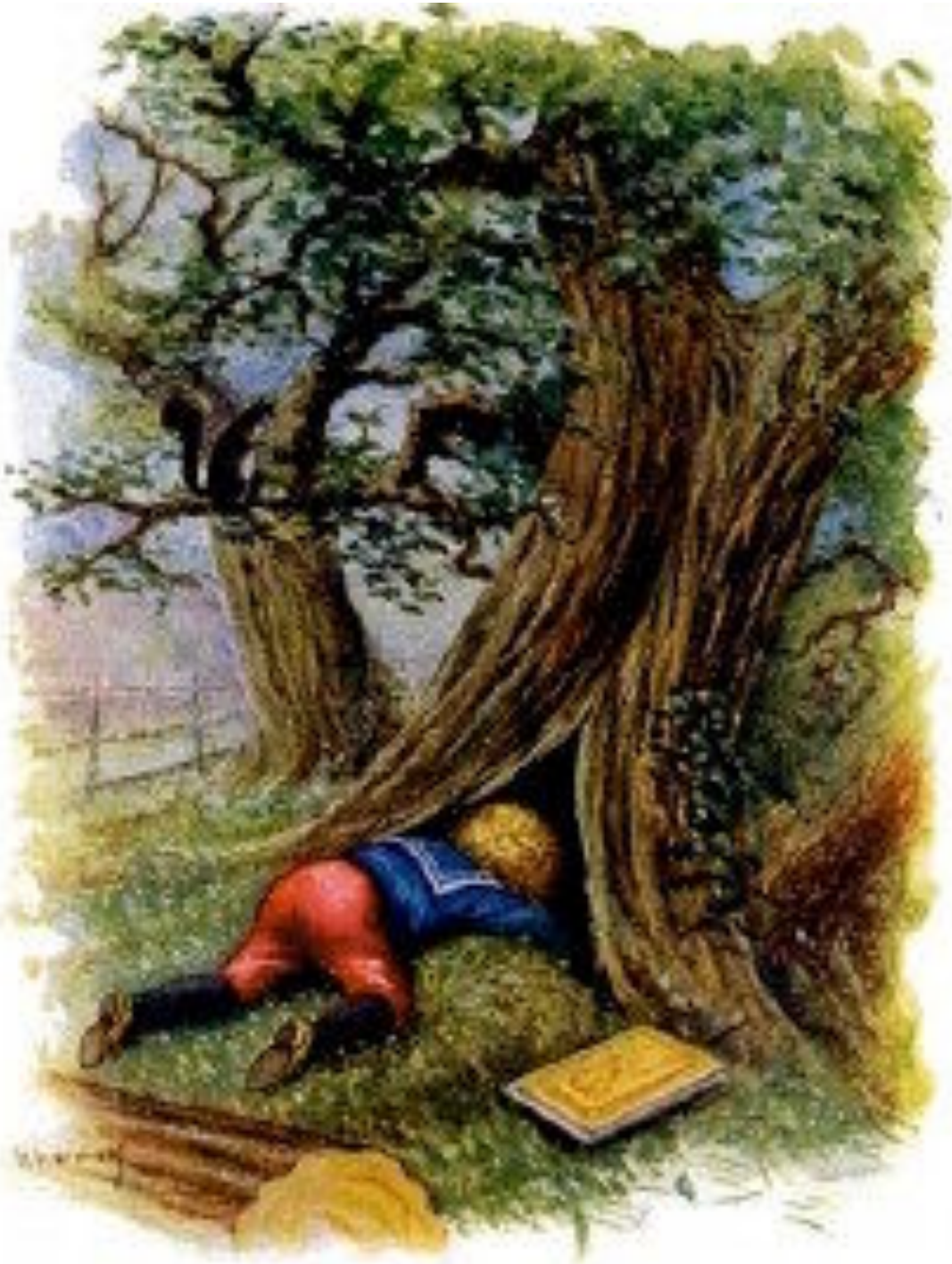

משפחתו של ואלטר רק לא מזמן עברה לאזור כפרי, והכל היה חדש בשבילו. עד עכשיו ואלטר חי בעיר גדולה ורק בקושי יכול היה לראות קצת דשא ירוק או פרחים. עכשיו הכל נראה לו כמו תמונה אחת גדולה.

לא הרחק מהבית היה יער גדול וואלטר אהב לשכב בצל העצים ולקרוא ספר. הוא במיוחד אהב סיפורי פיות או אגדות כמו ג'ק וגבעול השעועית או אלדין ומנורת הקסמים, ותמיד נדמה היה לו שהוא שומע את קול הפיות כאשר הרוח נענעה את העלים מעל ראשו.

יום אחד ואלטר כבר סגר את הספר שלו והתכוון לחזור הביתה, כשארנב אפור גדול קפץ מעל בול עץ שלרגליו ורץ בכוון עץ גדול לא רחוק משם. ואלטר קפץ מיד ורץ אחרי הארנב, אבל זה היה זריז מאוד ונעלם בחור שלרגלי העץ. "מעניין איך חיות הארנבות?" חשב ואלטר "הייתי רוצה להיכנס לשם בעצמי ולראות." ובלי לחשוב האם מר או גברת ארנב ירצו לקבל אורחים או לאו, ואלטר זחל לתוך החור עם ראשו קדימה.

תחילה היה שם חושך מוחלט והוא לא ראה כלום, אך אחר כך הבחין במעבר ארוך, עם קצת אור בקצה, והבין שזה מעבר לביתם של הארנבות.

המעבר היה צר מאוד וקשה היה לואלטר לדחוף את עצמו דרכו. "אני חושש שבגדי יקרעו" אמר לעצמו "מה אמא תגיד?" אבל לחזור לא היה יכול, ולכן המשיך קדימה.

בסוף הוא ראה לפניו חדר גדול יחסית, מואר יפה באור שנכנס מחלון קטן. היה זה חדר כה יפה כפי שעוד לא ראה אף פעם. הקירות היו מקליפות לבנה ואזוב, הרהיטים היה עשויים מאבנים קטנות וגדולות ופטריות שמשו ככיסאות. במקום שטיח הרצפה הייתה מכוסה בעלים יבשים.

לא היו תמונות על הקירות אלא רק פרחים והחלונות היו עשויים חלת-דבש במקום זכוכית.

הארנב האפור ישב שם יחד עם אישתו ושלושה קטנים. היה זה מראה נהדר.

הם לא יכלו לראות את ואלטר, שהסתתר אחרי וילון של ענפי המטפס, אבל הוא ראה אותם היטב, ומה שיותר, יכול היה להבין כל מילה שלהם.

בדיוק דיבר אבא הארנב "כל כך נבהלתי" סיפר "כשחזרתי הביתה כמעט נתקלתי בילד לרגלי העץ. כשהוא ראה אותי קפץ ורץ אחרי, אבל הספקתי עוד להיכנס לתוך הפתח והשארתי אותו מאחור. אינני מבין למה אנשים תמיד רודפים אותנו ומנסים לפגוע בנו." "ואתה בטוח שהוא לא עקב אחריך?" אמרה גברת ארנבת, בזמן שבוזי, פוזי וסטריקי, שלושת הקטנים, הסתתרו מאחרי הסינור שלה.

"אני בטוח" אמר מר ארנב "איך יכול ילד גדול כזה להידחף במעבר הצר שלנו. הוא יתקע באמצע. וחוץ מזה, אפילו אילו נכנס, הוא לא יכול להזיק לנו. אנו כאן בבית ויותר חזקים ממנו."

הארנבונים הקטנים נראו מעודדים יותר וחזרו לשחק בצעצועים שלהם, העשויים מאצטרובלים וקליפות הערמונים.

"איך עבר היום שלך?" שאלה גברת ארנבת.

"די נעים" ענה בעלה "הנה מה מצאתי" הוסיף כשהוא נותן אבן זהובה לאישתו "ואמנם פעם כלב אחד רדף אחרי, והפחיד אותי קצת, ופעם איזה אדם ירה עלי ברובה ציד שלו, אבל רק צחקתי ממנו וברחתי."

"ואולי הבאת לנו דבר מה?" שאל בוזי.

"מובן" ענה אבא ארנב "לכל אחד מכם שני אגוזי מלך" והוציא את האגוזים מכיסו.

"יפי! יפי!" קראו הקטנים, ולקחו את האגוזים לפינת החדר.

"אגב אמא" אמר אבא ארנב "הנה קניתי לך דבר מה."
"מה זה?" שאלה הגברת ארנבת מופתעת.
"זה כובע חדש" אמר אבא כשהוא מוציא מכיסו עלה צבוע "זו
האופנה האחרונה וגברת ג'ק רביט, שם בקצה הרחוב, חובשת
בדיוק כזה."
"איזה יופי" קראה אמא ארנבת כשהיא חובשת את העלה "האם
הוא הולם אותי?"
"כן! כן!" קראו הקטנים ואמא שלהם הייתה מרוצה כאילו הייתה
ממש אישה ולא ארנבת.
גברת ארנבת פתחה ארון קיר קטן ושמה שם את האבן הצהובה
שהביא בעלה. ואלטר יכול היה לראות ערמה שלמה של אבנים
צהובות בארון.
"וי!" חשב "איזה אוצר. זה היה מספיק כדי לקנות שורה שלמה של
בתים יפים ועוד הרבה תכשיטים. הלואי שאלה היו שלי. הייתי אז
העשיר ביותר בכל העיר." ואלטר עדיין לא למד שעושר אינו הדבר
החשוב ביותר בחיים ולפעמים מביא רק צרות.
"הייתי רוצה לצאת פעם אתך, אבא" אמר סטריקי.
"לא, לא ילדי" ענה הארנב הזקן "זה מסוכן מדי. חכה שתתבגר עוד
קצת."
"אז ספר לנו קצת על העולם הרחב" אמר בוזי.

"זה מקום מרושע" ענה אבא שלהם "יש שם הרבה יצורים שקוראים להם בני-אדם, ההולכים על שתי רגליים. הם חזקים מאוד וגורמים לנו כל מיני צרות."

"אבל האם בני-אדם טובים ונחמדים אלה לאלה?" שאל בוזי "לאו דווקא, הם נלחמים אלה באלה והורגים זה את זה בלי כל סיבה. הם קוראים לזה מלחמה, וחושבים את עצמם אמיצים."

"זה אכזרי מאוד" אמר פוזי.

"טוב, אבל אלה הם בני-אדם והם יודעים מה הם עושים. אבל הייתי רוצה שיעזבו אותנו בשלום."

ואלטר התחיל קצת להתבייש שהוא בן-אדם והחליט לא להתנהג באכזריות כלפי אף יצור חי.

"אבל אולי נאכל עכשיו" אמר אמא ארנב "כי אני רעב מאוד." בוזי, פוזי וסטריקי התיישבו מיד על הפטריות הקטנות שלהם והמשפחה ישבה לשולחן האבן הגדולה שבאמצע החדר.

לואלטר הארוחה שלהם נראתה מאוד טעימה. היו שם סוגים שונים של אגוזים, עלי חסה טריים וגזרים קטנים, ולקינוח תפוחי עץ אדומים.

ואלטר היה רעב גם הוא והיה מצטרף אליהם ברצון, אבל לא יכול היה להיכנס כשלא הוזמן.

הארנבונים הקטנים נראו מחונכים יפה. אמא ארנבת לא הייתה צריכה אף פעם להעיר "בוזי, אל תאכל כל כך מהר" או סטריקי, אל תלכלך את המפית שלך", כפי שנהגה לומר לעתים קרובות אמו של ואלטר. הארנבונים התנהגו מאוד יפה. ואחרי הארוחה ביקשו "אבא, בוא ונשחק עכשיו."

ובזמן שאמא ארנבת שטפה את הכלים אבא שיחק עם הקטנים. הוא עמד בתוך המעגל והם רקדו סביבו ושרו בקולות יפים. ואז אבא התכופף והארנבונים קפצו מעל גבו בזריזות רבה ובלי לפול אפילו פעם אחת. בסוף הם גם שיחקו במחבואים וצחקו מאוד כאשר מצאו את אביהם מסתתר תחת שורשים בפינת החדר. "הם כמו בני-אדם רגילים" חשב ואלטר שהביט עליהם ממקום מסתור שלו "מעולם חשבתי שארנבים הם נבונים כל כך." "טוב, עכשיו כל אחד מכם יקריא משהו" אמרה אמא ארנבת שגמרה כבר את הסיפורים שלה. "בוזי יתחיל" אמר אבא ארנב. "כן" אמר בוזי "למדתי היום קטע יפה מסמי הסנאי הקטן, שחי שם על עץ האלון."

"מעניין מה שלומו של מר סנאי הזקן" אמרה גברת ארנבת "רגלו נתפסה במלכודת שאיזה ילדים שמו תחת העץ שלו."
"הוא כבר הבריא" אמר בוזי "ויכול לטפס על עצים". "נכון, צריך להשגיח" אמרה אמא.
"אז תקריא מה למדת" אמר אבא. ובוזי עלה לשולחן והתחיל להקריא בקול ברור, בדיוק כמו ואלטר בבית הספר שלו.
"אני לא רוצה לשבת בכלוב, אפילו לא לרוץ שם על הגלגל. אני מעדיף לקפץ על ענפים ומקווה שלא אתפס אף פעם."
"יפה! יפה!" קראו האחרים "הקראת יפה מאוד."
"סטריקי, עכשיו תורך" אמרה אמא ארנבת.
אבל סטריקי התבייש ופרץ בבכי. שני האחרים צחקו ממנו אבל הוא רץ לאמא וזו ליטפה אותו ונתנה לו תפוח לאכול.
אחריו הקריא דבר מה גם פוזי, אבל ואלטר לא הצליח בדיוק להבין את הסיפור. בכל אופן כולם מחאו כף לפוזי, כשגמר להקריא.

"זה מזכיר לי איך הקראתי סיפורים ושירים בעצמי" חשב ואלטר
"מעניין איפה הם לומדים אותם. אולי יש לארנבים גם כן בית ספר,
בו הם לומדים. הם נשמעים ממש כמו בני-אדם!"

הוא בעצמו רצה מאוד לצאת לחדר ולהקריא לארנבים את
הסיפורים שלמד, כמו "הכיפה האדומה" או "חתול במגפיים" וחשב
שהארנבונים היו שמחים לשמוע אותם. אבל מאחר שאף אחד לא
הזמין אותו, הוא לא רצה להפריע.

בינתיים התחיל להחשיך. "אני חושב שאלך להביא קצת אור" אמר
אבא ארנב, וקפץ דרך החלון.

מאוד עניין את ואלטר באיזה אור משתמשים הארנבים, אבל אחרי
כמה דקות אבא הארנב חזר עם כמה גחליליות בידיו, אותן תלה על
וויים שבקירות. אור הגחליליות היה רך ונעים, ודי חזק כדי לקרוא בו
ספרים.

"עכשיו זמן לישון, ילדים" אמרה אמא ארנבת.

אילו היו אלה ילדים רגילים הם בוודאי היו אומרים "אוי, תנו לנו להישאר עוד קצת". אבל הארנבונים אלה היו מחונכים היטב והם מיד רצו לאמא ואבא, ונישקו להם ללילה טוב. אלא שאז זה קרה. חדרו של סטריקי היה בדיוק אחרי המעבר שבו הסתתר ואלטר וכשהארנבון יצא מהחדר הגדול וראה את ואלטר ונתן זעקת אימה. "מה קרה?" קרא אבא ארנב. "יש פה ילד!" קרא סטריקי. "ילד?" קראו שני הארנבונים האחרים, ורצו מיד להסתתר אחרי גבם של הוריהם. עכשיו ואלטר נכנס להחדר וניסה להסביר. "אל תפחדו" אמר אבא ארנב לבנים שלו "הוא לא יכול לפגוע בנו כי אנו שולטים בו. בחוץ, בעולם האכזר, בן האדם הוא יותר חזק מאתנו, אבל כאן, בביתנו, אנחנו נותנים פקודות והוא חייב להישמע." להפתעתו של ואלטר הוא ראה עכשיו שהארנבים נראו גדולים מאוד ובאותו הזמן הוא נעשה קטן כמו שהארנבים היו נראים לו קודם. אבא ואמא הארנבות נראו לו גדולים כמו ההורים שלו בבית.

"שב נא" אמר מר ארנב בחומרה. ואלטר התיישב על אחת הפטריות.

"תסביר, בקשה, איך הגעת הנה" אמר מר ארנב. ואלטר היה מבוהל "סלח לי, אדוני. נכנסתי דרך החור תחת העץ." "למעשה" אמר מר ארנב "הייתי צריך להרוג אתך ולאכול אתך, כי זה מה שהיית עושה אילו תפסת אותי בביתך. אבל אנחנו לא כל כך פראים כמו בני-אדם ואנו לא אוכלים יצורים אחרים." "אנא, אדוני" ביקש ואלטר "תן לי לחזור הביתה." "רק אם תבטיח לי שלא תרדוף אחרי שום ארנבת, לא תהרוג ולא תבשל ולא תאכל אותה בכל צורה שהיא." "אני מבטיח" ענה ואלטר והוא התכוון לעמוד בדיבורו. "טוב, אז תוכל לחזור הביתה. אמא שלך בוודאי כבר דואגת." "תודה, אדוני" אמר ואלטר והתכוון כבר ללכת.

"חכה!" קרא הארנב בחומרה כזו שואלטר ממש נחרד. הוא נעמד דום כשהארנב הגדול ניגש לארון ופתח אותו. "כאן יש המון חומר שאתם קוראים זהב" אמר "לנו אין צורך בו. איננו יכולים לאכול או לשתות אותו, והוא גם כבד מדי כדי לשחק בו. אומרים שבני-אדם אוהבים את זה יותר מכל דבר אחר. קח את זה אתך הביתה. אין לנו צורך בו." "הו, תודה, תודה" אמר ואלטר כשהוא ממלה את כיסיו בגושי זהב. אז אמר "שלום", לחץ את כפותיהם של הארנבים הגדולים ושל הארנבונים הקטנים והתחיל לזחול דרך המעבר הצר. אלא שהוא לא הגיע רחוק. הזהב שבכיסים שלו נתקע בקירות המעבר ולא נתן לו להתקדם. הוא הצטער עכשיו שלקח את הזהב וראה שהוא לא תמיד מביא תועלת.

"הצילו! הצילו!" הוא התחיל לקרוא, כשהוא מנסה להתקדם.
ופתאום מצא את עצמו יושב על האדמה תחת העץ הגדול. הוא
כנראה רק נרדם, וחלם על הארנבות.
"כמה שזה נדמה היה ממש" חשב. ואז ראה פתאום ארנב אפור
גדול קופץ מעל בול עץ ונכנס לחור בין השורשים.
הארנב עצר לרגע והביט על ואלטר כאילו אומר "כבר נפגשנו פעם.
תזכור מה שהבטחת."
"אזכור תמיד" מלמל ואלטר "לא ארדוף יותר אחרי חיות."